

Column

ERNST JAN ROZENDAAL

Veerboot

Het Veerplein lag er verlaten bij. De boot uit Breskens kon elk moment aanmeren, maar het was zo donker dat ik hem niet zag aankomen. Ik hoorde ook niks. Dat maakte me toch wat zenuwachtig.

Niet dat ik naar de overkant moest. Ik wilde de passagiers tellen die in Vlissingen van de boot kwamen. Het idee van de provincie om de ochtendlijke spitsboot uit de vaart te halen, had flink wat commotie veroorzaakt. Aangezien we op de redactie de reizigersaantallen die de gedeputeerde in de Statenzaal had genoemd wat laag vonden en ze in de Abdij nogal de tijd namen ons de exacte cijfers aan te leveren, besloten we zelf te gaan turven. *Investigative journalism* op zijn Zeeuws. Deze dag was het mijn beurt.

Voetstappen doorbraken de stilte. Ik zag een man in een oranje werkpak met reflecterende strepen op me af komen. „Als het goed

is, komt er zo een boot aan, toch?“, vroeg ik hem. „Dat hoop ik wel“, antwoordde hij. „Want ik moet mee.“

Hij bleek niet bij de Westerschelde Ferry te werken. „Ik moet naar Groede voor een cursus kettingszagen“, vertelde hij. Het wachten was nog op zijn collega. Wist ik misschien waar hij een kaartje kon kopen? Ik wees hem op de terminal en de poortjes waar hij door moest om aan de andere kant van het hek te komen.

Na een minuut of vijf, de gearriveerde boot was inmiddels leeggestroomd, kwam hij weer aanwandelend. „Er zit niemand achter het loket“, zei hij verbaasd. De automaat nam zijn geld niet aan en hij had geen pinpas. „Ik vraag het daar wel even.“ Hij liep langs de verkeerde kant de loopbrug op.

Straks vaart de boot naar Breskens weg zonder zijn enige passagier, bedacht ik tot mijn schrik. Ik haastte me naar de betaalautomaat en kocht een kaartje. Toen ik me omdraaide, kwam hij weer aanlopen, inmiddels vergezeld van zijn collega. „Als ik jullie was, zou ik opschieten“, waarschuwde ik en stak hem het kaartje toe. „Hier, het is wel goed zo.“

Ongelovig staarde hij naar zijn ticket. „Bedankt“, stamelde hij, „maar dit is wel een enkeltje.“

Straks vaart de boot naar Breskens weg zonder zijn enige passagier

Column**ERNST JAN ROZENDAAL**

Veerboot

Het Veerplein lag er verlaten bij. De boot uit Breskens kon elk moment aanmeren, maar het was zo donker dat ik hem niet zag aankomen. Ik hoorde ook niks. Dat maakte me toch wat zenuwachtig.

Niet dat ik naar de overkant moest. Ik wilde de passagiers tellen die in Vlissingen van de boot kwamen. Het idee van de provincie om de ochtendlijke spitsboot uit de vaart te halen, had flink wat commotie veroorzaakt. Aangezien we op de redactie de reizigersaantallen die de gedeputeerde in de Statenzaal had genoemd wat laag vonden en ze in de Abdij nogal de tijd namen ons de exacte cijfers aan te leveren, besloten we zelf te gaan turven. *Investigative journalism* op zijn Zeeuws. Deze dag was het mijn beurt.

Voetstappen doorbraken de stilte. Ik zag een man in een oranje werkpak met reflecterende strepen op me af komen. „Als het goed

is, komt er zo een boot aan, toch?“, vroeg ik hem. „Dat hoop ik wel“, antwoordde hij. „Want ik moet mee.“

Hij bleek niet bij de Westerschelde Ferry te werken. „Ik moet naar Groede voor een cursus kettingszagen“, vertelde hij. Het wachten was nog op zijn collega. Wist ik misschien waar hij een kaartje kon kopen? Ik wees hem op de terminal en de poortjes waar hij door moest om aan de andere kant van het hek te komen.

Na een minuut of vijf, de gearriveerde boot was inmiddels leeggestroomd, kwam hij weer aanwandelend. „Er zit niemand achter het loket“, zei hij verbaasd. De automaat nam zijn geld niet aan en hij had geen pinpas. „Ik vraag het daar wel even.“ Hij liep langs de verkeerde kant de loopbrug op.

Straks vaart de boot naar Breskens weg zonder zijn enige passagier, bedacht ik tot mijn schrik. Ik haastte me naar de betaalautomaat en kocht een kaartje. Toen ik me omdraaide, kwam hij weer aanlopen, inmiddels vergezeld van zijn collega. „Als ik jullie was, zou ik opschieten“, waarschuwde ik en stak hem het kaartje toe. „Hier, het is wel goed zo.“

Ongelovig staaarde hij naar zijn ticket. „Bedankt“, stamelde hij, „maar dit is wel een enkeltje.“

Straks vaart de boot naar Breskens weg zonder zijn enige passagier

